

Haskó Györgyike Szülei Strandon

A képen anyám, apám és anyám fiatalabbik öccse, aki túlélte a holokausztot, és Budapesten élt. Ez a kép már a háború után készült. A mamám nagyobbik öccse 1908-ban született. Ő Buchenwaldban halt meg. A másik öccse anyámnál hét évvel volt fiatalabb. Az idősebbik testvére -- amikor a nagypapa 1933-ban meghalt -- átvette a nagypapa iparát, és hogy ne legyenek konkurensok, a másik nagybátyám átment Nyíregyházára, ott lett kisiparos, és ott éltek a feleségével. Tíz hónapos volt a gyerekük, mikor a németek elvitték őket Auschwitzba, és elégették. A nagybátyám már akkor réges-rég muszos volt, és hadifogoly. Megjárta a fogolytábor, flekktífuszt meg más betegségeket kapott, és 1947 őszén jött haza az orosz fogságból. Újra megnősült, három gyereke lett, és ezután már Budapesten élt haláláig. Apu járt hegyet mászni a Tátrába, síelt is, és minket egész kisgyerekként már sílécre állított. Korcsolyáztunk, síeltünk. A Sziget utcánál volt egy pálya, ahol nyáron tenispálya volt, télen meg ott korcsolyáztunk. Azonkívül minden áldott vasárnap mentünk túrázni a budai hegyekbe, a Pilisbe, a Börzsönybe. Esett, fújt, teljesen mindegy volt, mi mentünk túrázni, bakancsban, vastag harisnyában. Mentünk a családdal, és mentünk csoportosan is. Abban az időben nagy turistaélet volt, az aranyműveseknek is volt egy sportkörük, és minden vasárnap mentünk ötven-hatvanan, még többen. Budakeszin a buszmegállóban most is ott van az a vendéglő -- akkor Mocsneknak hívták, a mostani nevét nem tudom --, ahol sokszor ettünk bablevest, húslevest. Voltak turistaházak, többek között a kevélynyergi turistaház, amelyiket én nagyon-nagyon szerettem, sajnos már nyoma sincs. A turistaházak úgy létesültek, hogy a turisták a saját kezükkel cipelték fel a téglát, és építették. A Nagykevény gondnoka ott lakott, és túrákat szervezett, úgyhogy mikor visszacsatolták többek között a Felvidéket [lásd: első bécsi döntés], a mamám elment azzal a csoporttal -- a gondnok volt a túravezető --, és bejárták a Kárpátoknak azt a részét gyalog, ami a mostani Kárpátalja. Azt a generációt ma nagyon nehéz elképzelni, hogy mi mindenre jutott idejük, mi mindennel tudtak foglalkozni.